

**Kongeriget Elleore i sin fulde
udstrækning på 25.000 kvm.**

**Et er spøg - et andet alvor
Men hvilken af delene
passer bedst på det lille
kongerige Elleore i
Roskilde fjord?
Vor udsendte
medarbejder har prøvet
at klarlægge problemet
Og begge dele gælder
- der er både spøg og
alvor med i rigets
programerklæring**

Mens roerne i den kongelige chalup hvilede på åerne, kunne jeg tydeligt - gennem morgendisens - hører tonerne og ordene fra nationalsangen, »Canto National«.

»Ave nostre patria, ave campo del dea in undas cantante, in le costa gratia«, sang koret, der endnu var skjult for os i disen, men som stod klar til at modtage os inde på kysten.

Mit første møde med en elleorianer fandt sted, da jeg i den kongelige elleorianske ambassade på Kildegårdsvej 87 i Gentofte ved København blev modtaget

af Elleores udenrigsminister, storhertug *Aneskiold-Damsøe*.

»Fortidens stridigheder mellem vore to lande bør nu afløses af en epoke, hvor et frugtbart samarbejde og en udbredelse af kendskabet til forholdene i vore to nabolande formidles. Det er med forbløffelse, vi elleorianere har måttet konstatere, at der endnu i Danmark findes hele befolkningsgrupper, der end ikke aner vort riges eksistens,« sagde udenrigsministeren.

Og nu står jeg altså her i en kongelig chalup, der er på vej ind mod et land og et folk, hvis eksistens, kulturmønster og samfundsforhold til dato har været ukendt for de fleste af os fra na-

Kong Leo II - iført kronregalierne til ære for Ude og Hjemme

AF NIELS BÖYE

VERDENS MINDSTE KONGERIGE

LIGGER I ROSKILDE FJORD

bolandet Danmark.

Mit ur er stillet de obligatoriske 12 minutter tilbage, således at det passer til elleoriansk normalt, men hvad med resten af de problemer, som et besøg i et fremmed og næsten ukendt land kan stille en besøgende overfor?

— De skal ikke være bange for sprogproblemer, forsikrer min vært, storhertugen. — Langt de fleste indbyggere taler også dansk. Men inden vi lander, må jeg hellere spørge Dem rent ud, om de har ulovlig litteratur, om De har toldpligtige varer, og om De ønsker at veksle danske penge? Vore toldere er ikke til at spøge med — specielt ikke, når der er tale om en dansk gæst.

Senere under mit besøg skulle jeg erfare, hvorfor danskere endnu ikke er helt velset i kongeriget Elleore.

Helt op til vore dage har danskere krænket Elleores suverænitæt. Først i forbindelse med krav om fjernelse af regeringsbygningen, Braadeborg, og senere, da en militærenhed fra Roskilde i 1969 ad søvejen forsøgte at gennemføre en invasion. Denne blev dog afværget.

Elleores toldvæsen nægtede den invaderende Roskilde-garde tilladelse til at medtage våben, og de væbnede elleorianske styrker fik derfor tid til at bringe et aldrig tidligere kendt afværgevåben i stilling. Det er udviklet af elle-

orianske videnskabsmænd i så dyb hemmelighed, at end ikke NATO har kendskab til dets konstruktion og psykiske slagkraft.

Som Storbritannien er Elleore et udpræget ø-rige. Geografisk er landet placeret på 55°41' nordlig bredde og 12°03' østlig længde, hvilket vil sige så nogenlunde 2 sømil nord fra Roskilde.

Landets samlede areal er på 25.000 kvadratmeter, og indbyggertallet er ved sidste folketælling opgjort til 531.

I de første 19 år af landets eksistens var styreformen oplyst enevælde, idet al magt var overladt til en folkevalgt monark.

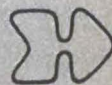
Fra 1948 virkede »Geheime-

cabinet« på 3 personer som rådgivende organ.

Den 26. oktober 1967 afskaffedes Geheimecabinettet, og et demokratisk valgt folketing (Cabinettet) på 9 ministre blev indsat.

Den valgmonarkistiske status er dog bibeholdt, og i dag sidder den fjerde konge i rigets historie (Leo II med tilnavnet »Den Folkelige«) på tronen.

Elleore fik sit eget møntvæsen i 1948 baseret på DALER og SKILLING. — I 1953 indførtes imidlertid den elliske STAKAT

MEN DER ER OGSÅ ALVOR BAG...

samt DALER, HVID og DISSE.

Den ellske STAKAT hører i dag til blandt verdens hårdeste valutaenheder, og da de fleste andre europæiske lande måtte devaluere i 1967, kunne Elleore revaluere.

Efter gældende kurs har en ellisk stakat (S) en værdi på 22,05 danske kroner.

Penge findes såvel i sedler som i gedigne sølvmonter, og specielt den sjældne 11-disse-mønt, der blev udsendt i 1969, er i dag i høj kurs blandt møntsamlere, skønt dens faktiske værdi kun svarer til lidt over fem danske kroner.

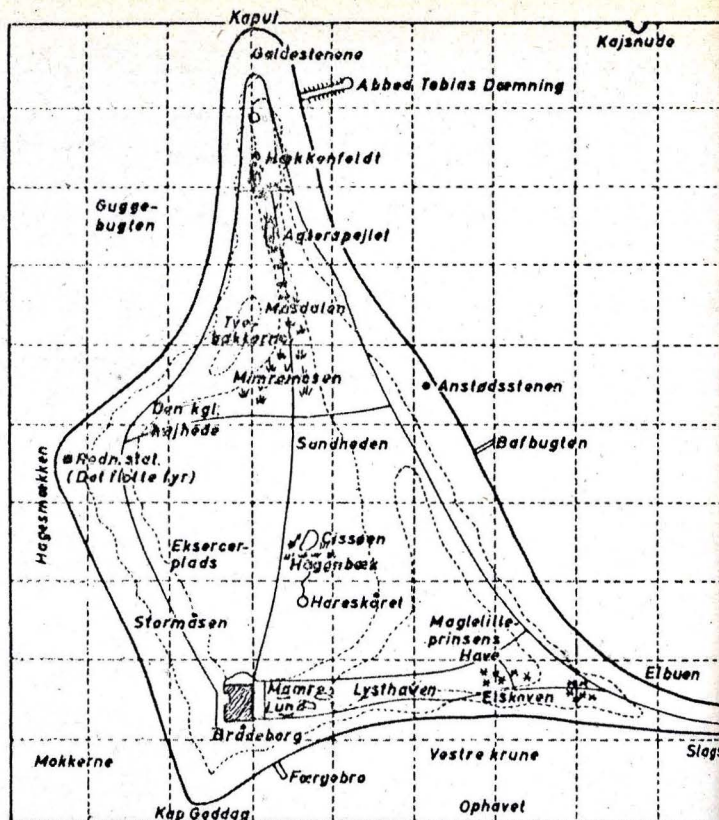
Sproget er »Al«, og det minder i forbløffende grad om »Interlingua« — det moderne internationale hjælpesprog.

Rundt om i landet hører man imidlertid stadigvæk folk af den lidt ældre generation benytte sig

af »Novi-Al« — et sprog, der har sin oprindelse i »Arbitrært Latin«.

Landets topografi og de karakteristiske stednavne er et kapitel for sig, og takket være ærkehertug *Han Neerbek* (der i daglig tale tituleres med »Hans Kjærlighed«) fik jeg en kongelig tilladelse til at foretage en ekspedition, der kunne føre mig til selv de fjerneste afkroge af det smukke land. Under mange formaninger om ikke at genere øens vilde løver overrakte ærkehertugen mig rejsepas, og alene gav jeg mig på vej fra »Vipstjærten« — landets østligste punkt — gennem det høje græs og op mod »Søderbjerget«. Ærkehertugens formaning forekom mig lidt overflødig. Siden 1907, da den danske film-magnat, *Ole Olsen*, optog sin internationalt berømte film »Løvejagten« netop her på Elleore,

Admiralsinspektion — man hilser på lokal vis med en enkelt finger til kasketten

Rigskortet — læsere med stærke øjne vil se »Stormåsen« og »Kaput« tydeligt

har ingen set en løve, og end ikke i rigets eneste avis »Ellebladet«, der har 29 årgange på bagen, kan man finde så meget som en notits om løver i vor tid.

Vel over »Søderbjerget« drog jeg mod vest, nåede »Elleskoven« via det smalleste sted, »Valøret«, og nåede endelig frem til storbyen »Maglelille«, hvis indbyggertal på denne årstid er stærkt reduceret, men som om sommeren har et larmende teltliv. Videre mod vest, hvor jeg fandt ruinerne af regeringsbygningen »Braadeborg« (nedrevet i 1958 efter krav fra danske fredningsmyndigheder og under trussel om besættelse af det lille ørige).

Med en hård nordvind i ryggen nåede jeg endelig frem til rigets sydspids »Kap Goddag«, hvor det ellske flag »Ellebroge« med sit hvide diagonalkryds på dybrød bund slog fra sin stang for at markere rigets sydgrænse.

En indfødt elleorianer stod her klar til at være min fører på den videre færd, der via »Stormåsen« førte helt op til landets nordligste punkt »Kaput«.

Mange udlændinge — og specielt danske turister — har i tidens løb groft fornærmet landets borgere ved at udtale disse to stednavne forkert. Korrekt udtalt lyder de: Stormåsen og Kap-ut.

Elleorianerne — eller »Ellefolket«, som de selv ynder at kalde sig — er gæstfrie og venlige. Tilsyneladende var både udenrigsministeren og ærkehertugen da også helt åbne og oprigtige, da de efter min ekspedition landet rundt lod sig interviewe efter de mest moderne og dybdeborende

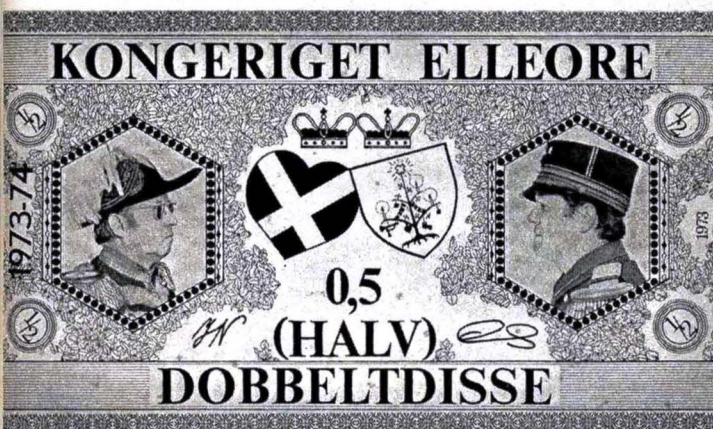
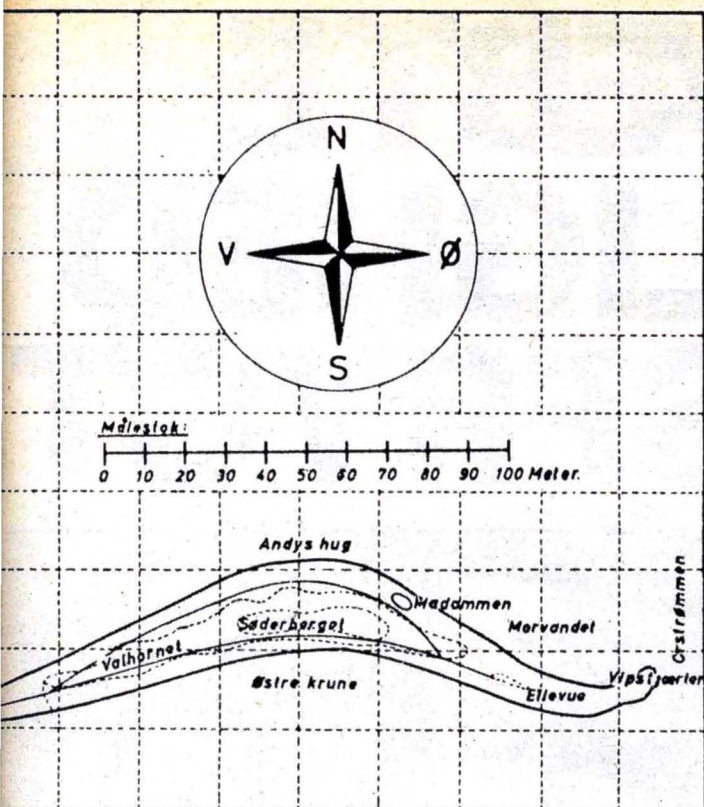
journalistiske principper.

Senere undersøgelser har imidlertid afsløret fortællelser om forhold, som den danske befolkning efter min mening bør have kendskab til.

Under interviewet med de to fremtrædende cabinetsmedlemmer måtte de begge vedgå, at hovedparten af landets befolkning har deres indkomst som fremmedarbejdere i Danmark. — Selv kong Leo II underser sig ikke for — i fuld åbenhed — at drive en installationsforretning i Allerød, hvor han er kendt under navnet *Leif Jensen*. Bedre står det ikke til med storhertug og udenrigsminister Aneskiold-Damsøe, der under navnet *Ole Silau* virker som skoleinspektør på Kildegård Gymnasium i Gentofte.

Denne »5. kolonne-aktivitet« i Danmark kan vel synes farlig, når man tænker på, at kongeriget Elleore har et militært beredskab baseret på 300 pct. værnepligt, idet alle landets indbyggere på samme tid gør tjeneste i rigets hær, flåde og luftvåben.

Hans Kjærlighed, ærkehertug Neerbek: — Vi er på alle sider omgivet af stormagten Danmark og må derfor have et permanent, skærpet beredskab. Da vi i 1969 fik et suverænitetsskrænkende krav om, at vi i forbindelse med oprettelsen af storkommuner i Danmark var blevet indlemmet i Roskilde Storkommune, måtte vi forberede os på, at Roskilde bygarde på et eller andet tidspunkt ville angribe Elleore. Vort beredskab blev skærpet, og i hemmelighed konstruerede vi et enestående forsvarsvåben — en kanon lavet af et kakkellovnsrør og en

Elleores valuta — verdens hårdeste, hævder man

madrasfjeder, der kunne udskyde op til 4 kg blandede bolsjer og konfekt.

Når en sådan bolsjeregn ramte fjendtlige styrker, ville de utvivlsomt lade sig overliste til at opsamle de afskudte godter og glemme alt om invasionen.

Vort våben virkede, da invasionen kom.

— Men i dag har man med borgmester *Grethe Munch* fra Roskilde undertegnet en ikke-angrebspagt?

— Det er rigtigt. Den giver elleorianerne ret til frit at færdes på Algade i Roskilde, mens borgere fra Roskilde Storkommune har fri ret til at træde vande under badning ud for Elleores kyster.

De to ministre gjorde heller ingen hemmelighed af, at man politisk har lært af Danmark — og det i en sådan grad, at man konsekvent går den anden vej, når en bestemt politik føres i Danmark.

Når der er sparetider i Danmark, spænder man livremmen

ud på Elleore. — Når beskatningen i Danmark går over 50 pct. indfører man 100 pct. skat i kongeriget Elleore — og opnår derved, at alle trykte sedler og prægede mønter forbliver i statskassen, hvorfra de senere sælges til møntsamlere.

Når Nationalmuseet i Danmark gør nye fund, bygger man selv sine historiske ruiner og laver »ELLERISTNINGER« på landets stenskat.

På et punkt følger man så nogenlunde Danmark. Man har en statskirke.

Officielt hævder alle elleorianere, at de nedstammer i lige linie fra de irske *St. Fintans* munke, der i år 942 slog sig ned på Elleore. Perioden fra da og til 1944 betegnes af elleorianske historikere som »Elleændigheden«.

Den culdæiske folkekirkes overhoved »Ærkeandritten« hævder selv at være direkte efterkommer af en *St. Fintans*-munk og en fiskerene fra Veddelev nord for Roskilde.

— Og hvad er så meningen med al den festlige »galskab«?

— Det hele begyndte i 1834, da et af datidens velgørenhedsselskaber grundlagde en drenge-skole, som senere fik navnet »Frederik Barfods Skolen«.

Under Den anden Verdenskrig søgte man med lys og lygte efter feriepladser på landet til denne og mange andre skolers unge. Ideen om at oprette en feriekoloni opstod, og en gruppe fremsynede lærere fik — længe før det blev moderne — tanken om at finde en ø, hvor skoleungdom uden andre feriemuligheder kunne få en lejr-ferie uden at have problemer med en skeptisk omverden.

Øen Elleore i Roskilde Fjord blev udvalgt. Den lå tom hen, men var på samme tid fredet.

Leje øen kunne man ikke, men så tog både lærere og elever fat. De nødvendige penge blev rejst — og øen købt.

For »spøg foreslog en af initiativtagerne, at man — da man jo nu var blevet tvunget til at købe øen — holdt en »folkeafstemning«.

Under hensyn til international folkeret kunne en befolkningsgruppe i et afgrænset område jo begære selvstændighed.

Resultatet var overvældende.

Med den blanding af spøg og alvor, der præger »Elleoresamfundet« af i dag, gennemgik man faktisk alle legale procedurer og stemte Elleore ind i selvstændigheden.

I dag er Elleore et enestående ferieparadis og fristed for flere generationer.

Kildegård Gymnasium har i dag lærere, der selv som børn og unge oplevede det friske friluftsliv i det lille ø-samfund, og landet over findes folk, der i det daglige er almindelige danskere, men som bruger al fritid til at skaffe penge nok til, at også skolelever i vor tid kan få en ferie som »borgere i det frie kongerige Elleore«.

I dag er Elleore reelt et selvstændigt kongerige, og penge til driften af det hele — med teltejre, ellehof, »elleympiaderne« og alt det andet festlige — klares af elleorianerne selv.

Hvert år udsender kongeriget i Roskilde Fjord egne frimærker, udsteder mønter og opkræver afgifter. Som det gøres i bl. a. Monaco og andre lilleputstater, udsender man førstedagskuverter og frimærker med bevidste fejltryk. Den slags er penge værd, og numismatikere og filatelister verden over kender i dag udmærket kongeriget Elleore.

Grå folk med tunge tanker vil måske hævde, at det er for pjattet, når voksne mennesker »spilder« tid på at lave censurbestemmelser, der forbyder »indførsel i riget af bøger som *Robinson Crusoe*« (bogen anses som skadelig for opfattelsen af ø-kultur), men gennem 30 år har de splittergale elleorianere sørget for, at dansk ungdom har fået indblik i demokrati.

Dertil kommer så et fritidsliv med mening, der rækker langt ud over det lille ø-rige.

Min egen afrejse fra Elleore foregik med et af skibene fra Det kgl. privilegerede, elliske Færgeselskab, »Hånd- og Motorfærgeselskabet A/S, I/S m. m.«

Naturligvis på første klasse, hvor den åre, man selv skal hive i for at få sig roet til Danmark, er beklædt med fløj.

Med mig havde jeg et glædens budskab til det danske folk fra selveste kong Leo II. På de elliske konsulater i Danmark vil henholdsvis rigets finansminister, generalpostdirektør og storkertugen fra tid til anden formidle såvel salg af elleorianske jule- og frimærker som omveksling af danske penge til gedigen ellisk mønt.

Indkomne beløb vil blive brugt til at give endnu flere danske skoler en chance for at sende elever på alle tiders sommerferie i kongeriget Elleore. *

Elleore-frimærker — af stor værdi for samlere

EFI